

KOVALI ŐİR

Metin Özarlan

Boş kova gibiyim yana devrilmiş
İçimden son damla yere düşüyor
Güneşin sıcaklığı bana çevrilmiş
Kızgın alevlerde ruhum üşüyor

Bilmem hangi rüzgâr esecek şimdi
Beni tundan tuna fırlatmak için
Gövdemden kulpumu kesecek şimdi
Gözümü dünyaya kapatmak için

Ya hangi el tutup beni bir daha
Çevirip içime su dolduracak
Kimler uyandırıp beni sabaha
Yeniden hayata selam duracak

Tekrar bulacak mı sulu gövdemi
Aşına ellerin maşrapaları
İçimde yeşeren acı sevdami
Kıracak mı dostun kör sopaları

Bundan öte gidemiyor bu şiir
Kovanın dilinden şiir olur mu?
Şiir için elzem olan o şuur
Kendini bomboş bir ruhta bulur mu?

[kafdağının eteği]